

dosáhl z prodané nemovitosti uspokojení svých vykonatelných peněžitých pohledávek, takže započtení nepřekáží nestejnorodost vzájemných pohledávek. Že započtení nevádí povaha žalobního nároku jako nároku odpůřčího, plyne i z ustanovení § 17 odp. ř., podle něhož s odpůřčím nárokem nelze kompenzovati toliko vzájemnou pohledávku proti dlužníku. Správnost názoru zde hájeného nasvědčuje také ustanovení § 18 odp. ř., poněvadž výslovně připouští, by se odpůrce odporovatelův zprostil odpůřčího nároku tím, že uspokojí pohledávku, která přísluší odpůřčímu věřiteli proti dlužníku a za niž důsledkem úspěšného odporu ručí věcně podle § 14 odp. ř. Uspokojení pohledávky odporujícího věřitele, jež má na mysli ustanovení § 18 odp. ř., se uskutečňuje však také tím, že mu důsledkem započtení zůstane částka, již by jinak musel zaplatiti na vzájemnou pohledávku odpůrcovu. Tvrzená vzájemná pohledávka žalované ze zápůjčky hodí se proto ke kompensaci se žalobním nárokem a měl tudíž první soud rozhodnouti, zda jest po právu čili nic, neboť je-li po právu, žalobní nárok započtením zanikl a musela by žaloba býti zamítnuta. První soud se vzájemnou pohledávkou vůbec nezabýval a neučinil potřebná skutková zjištění. Ani odvolací soud tuto vadu nenapravil. Věc není tedy pro nedostatek zjištění v příčině vzájemné pohledávky 5.000 Kč zralá k rozhodnutí (§ 510 c. ř. s.).

Čís. 15136.

Proti dohode, ktorú ujednal Štátny pozemkový úrad s vlastními zabraného majetku o prevzatí a o prejmacej cene, nie je prípustná sťažnosť k súdu podľa § 46 zák. čís. 329/1920 Sb. z. a n. v znení zák. čís. 220/1922 Sb. z. a n.

(Rozh. zo 17. apríla 1936, R II 137/36.)

Dorota S. podala sťažnosť u krajského súdu v B. proti dohode, ktorú ujednal Štátny pozemkový úrad s vlastními zabraného majetku o prevzatí a o prejmacej cene a žiadala, aby dosavádne pokračovanie o prejmacej ceně bolo zrušené a aby táto cena bola určená všeobecnou úplnou hodnotou prevzatých veľkostatkov.

Rekurzný súd túto sťažnosť odmietol. Dôvody: Rekurný súd, preskúmajší napadnuté usnesenie s hľadiska v úvahu prichádzajúcich ustanovení zák. čís. 329/1920 Sb. z. a n. v znení zákona čís. 220/1922 Sb. z. a n. a s hľadiska uplatnených rekurných dôvodov, dospel k presvedčeniu, že rekurnu sťažovateľky nemožno priznať oprávnenosť. Rekurný súd vzal najmä v úvahu tú skutočnosť, že v danom prípade bola náhrada za prevzatý majetok sjednaná v smysle ustanovenia § 44 odst. 2 zák. čís. 220/1922 Sb. z. a n. d o h o d o u medzi Štátnym pozemkovým úradom a vlastníkom, že podľa § 46 náhradového zákona v znení novely čís. 220/1922 Sb. z. a n. môžu sa osoby, pre ktoré sú na zabranom majetku knihovne zaistené rôzne práva, sťažovať u príslušného súdu na rozhodnutie Štátneho pozemkového úradu o prejmacej

cene, ale ani citovaný predpis § 46 náhrad. zákona ani iný zákonný predpis neustanovuje a zo zákonov o pozemkovej reforme nemožno dovodiť, že by bola možná sťažnosť i proti dohode, ktorú Štátny pozemkový úrad môže sjednať s vlastníkom zabraného majetku o jeho prevzatí a o prejmacej cene (o takúto dohodu tu ide). Rekurzny súd dospel k tomu právnenmu stanovisku, že sťažnosť sťažovateľky je predovšetkým podľa citovaného ustanovenia § 46 náhradového zákona vôbec neprípustná. Keď však sťažnosť ako opravný prostriedok proti dohode Štátneho pozemkového úradu s vlastníkom zabraného majetku nie je v náhradovom zákone odkázaná na riadne súdy a účastník v § 46 náhrad. zák. menovaný môže sa brániť len porodom správnym a teprv potom snád' porodom práva, musela byť táto sťažnosť sťažovateľky odmietnutá ako neprípustná (srovnaj Sb. n. s. 10821).

N a j v y š š í s ú d dovolaciemu rekurzu nevyhovel, a to s poukazom na správny dôvod napadnutého usnesenia, že proti d o h o d e, ktorú Štátny pozemkový úrad ujednal s vlastními zabraného majetku o jeho prevzatí a o prejmacej cene, nie je prípustná sťažnosť k súdu, oprená o § 46 náhradového zákona v znení zákona čís. 220/1922 Sb. z. a n. (rozh. 10821 Sb. n. s.), ďalej aj preto, lebo predmet sťažnosti podľa svojej povahy vybočuje zo zákonného rámca nesporného pokračovania, určeného už citovaným §om náhradového zákona.

Čís. 15137.

K § 1487 obč. zák.

Tříletá lhůta promlčecí § 1487 obč. zák. platí i pro žalobu na vydání dědictví z důvodu, že zůstavitel nebyl pro předcházející dědickou smlouvu oprávněn pořídit o celé pozůstalosti.

(Rozh. ze dne 18. dubna 1936, R I 343/36.)

Žalobou podle § 823 obč. zák. domáhá se žalobce vydání tří čtvrtin dědictví (hereditatis petitio) na žalovaném, jemuž pozůstalost po Antonii W. byla odevzdána na základě závěti ze dne 29. května 1922, opíraje ji také o dědickou smlouvu ze dne 15. září 1909. Žalovaný namítl promlčení žalobního nároku. P r v ý s o u d z toho důvodu žalobu zamítl. O d v o l a c í s o u d uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí. D ů v o d y: Žalobce opírá svůj žalobní nárok o dědickou smlouvu a tvrdí, že má dědické právo silnější než žalovaný, který opírá je o poslední pořízení zůstavitelky Antonie W. Není tedy zde předpokladem důkaz neplatnosti zmíněného pořízení čili zvrhnutí jeho a žaloba není obmezena tříletou promlčecí lhůtou § 1487 o. obč. z., nýbrž platí tu promlčecí lhůta třiceti, příp. čtyřicetiletá dle § 1487 a 1485 o. obč. z. (viz rozhodnutí nejv. soudu čís. 10712 sbírky Vážného).

N e j v y š š í s o u d uložil odvolacímu soudu nové rozhodnutí o odvolání.